

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΣ - ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΠΟΒΟΛΗΣ

Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

Διήγημα με τίτλο:

«Η συνάντηση»

Είχαν περάσει χρόνια από τότε που η κυρα-Γιώργαινα είδε το γιο της για τελευταία φορά. Ήταν εκείνη η χειμωνιάτικη μέρα, που ο μονάκριβός της, ως ναυτικός στο επάγγελμα, επιβιβάστηκε σε ένα πλοίο κι έφυγε για ξένες θάλασσες. Από τότε η κυρα-Γιώργαινα ανησυχούσε. Πήγαινε κάθε μέρα στο λιμάνι και ρωτούσε όποιον έβρισκε, αν είχε νέα του γιου της. Όταν οι ναυτικοί της απαντούσαν πως ούτε καν τον ήξεραν, το πρόσωπό της γέμιζε δάκρυα και η καρδιά της βούλιαζε. Το γέρικο σώμα της ταρακουνιόταν από τους λυγμούς της. Καθόταν στην προβλήτα και επέπληττε τον ορίζοντα που εξαφάνισε το γιο της.

Εκείνη η μέρα όμως ήταν διαφορετική. Η κυρα-Γιώργαινα, στηριγμένη στη μαγκούρα της, κοιτούσε το πλοίο που ερχόταν. Ξαφνικά όμως ένιωσε μια ζαλάδα. Το τελευταίο πράγμα που ακούστηκε ήταν η μαγκούρα της, καθώς η γριά έπεφτε πάνω στο τσιμέντο της προβλήτας. Τα μάτια της σκοτείνιασαν κι έσβησαν.

Η κυρα-Γιώργαινα συνήλθε τρομαγμένη. Τι είχε πάθει και ξαφνικά έχασε τις αισθήσεις της; Κοίταξε γύρω της το λιμάνι. Ήταν άδειο εντελώς. Ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος. Είδε από μακριά ένα πλοίο. Μήπως της έφερνε νέα από το γιο της; Το πλοίο είχε μπει τώρα στην είσοδο του λιμανιού. Σε λίγα λεπτά είχε αράξει στην προβλήτα.

Ο πρώτος που κατέβηκε από το πλοίο ήταν ένας αξιωματικός. Η κυρά-Γιώργαινα αμέσως τον ρώτησε για το γιο της. Εκείνος την ενημέρωσε ότι το πολυπόθητο παιδί της ήταν πάνω στο καράβι.

Η κυρα-Γιώργαινα έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα την ατσάλινη σκάλα του πλοίου που οδηγούσε στο κατάστρωμα. Θαρρείς πως τα γέρικά της πόδια είχαν αντικατασταθεί από φτερά! Μόλις είδε το γιο της το πρόσωπό της φωτίστηκε, τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα, το στόμα της χαμογελούσε. Η καρδιά της πετούσε στα σύννεφα ενός άλλου κόσμου. Τα χέρια της άνοιξαν καθώς πήγε να τον αγκαλιάσει. Φυσικά και ο γιος ένιωθε την ίδια χαρά με τη μητέρα του. Βουρκωμένος, την φίλησε και την έσφιξε ακόμα πιο πολύ στην αγκαλιά του.

Μιλούσαν για πολλή ώρα, μάνα και γιος. Εξιστορήθηκαν τον χρόνο που πέρασαν ο ένας μακριά από τον άλλο, όπως επίσης ευχαρίστησαν επανειλημμένα τον Κύριο για την επανένωσή τους .

Ξαφνικά όμως στα μάτια της κυρα-Γιώργαινας ο κόσμος άλλαξε. Οι ναύτες έγιναν άγγελοι, ο ουρανός ξεσυννέφιασε, το κατάστρωμα έγινε ολάνθιστος κήπος και το λιμάνι δεν φαινόταν πουθενά. Τρομαγμένη, ρώτησε το γιο της:

<< Για μου αγαπητέ, πού βρισκόμαστε; Ποιό είναι το όνομα του πλοίου; Γιατί δεν βλέπω το λιμάνι; >>

Ο γιος της άρχισε να κλαίει δυνατά. Κάποια στιγμή της απάντησε:

<< Μητέρα, εγώ πέθανα πριν χρόνια στα βάθη της θάλασσας. Εσύ πέθανες πριν λίγα λεπτά στην προβλήτα του λιμανιού, όταν έχασες τις αισθήσεις σου. Το πλοίο αυτό δεν έχει όνομα. Ή μάλλον έχει: ονομάζεται “Παράδεισος”>>